

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **R. B.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem,
sídlem Na Hřebenech II 1718/8, 140 00 Praha 4,
proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající v zahájení daňové kontroly dle oznámení ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1018332/21/2510-60561-507647, a vedení této daňové kontroly u žalobkyně ohledně daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016, **je nezákonný.**
- II. Žalovanému **se zakazuje** dále vést u žalobkyně nezákonně zahájenou a prováděnou daňovou kontrolu zahájenou oznámením ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1018332/21/2510-60561-507647, ohledně daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku **10 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce domáhala toho, aby soud určil, že zahájení a vedení daňové kontroly zahájené oznámením ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1018332/21/2510-60561-507647, kdy předmětem daňové kontroly je daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, v rozsahu neodstraněných pochybností uvedených ve Sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností č. j. 606143/21/2510-60561-501299, ačkoli již došlo k prekluzi práva za dané zdaňovací období doměřit daň, je nezákonným zásahem. Navrhovala zároveň, aby soud žalovanému v provádění této daňové kontroly zakázal pokračovat. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud žalovanému uložil povinnost uhradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že jí dne 22. 4. 2021 bylo doručeno oznámení ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1018332/21/2510-60561-507647, kterým jí žalovaný oznámil zahájení daňové kontroly, jejímž předmětem je daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, a to v rozsahu neodstraněných pochybností uvedených ve Sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností č. j. 606143/21/2510-60561-501299, tzn. neodstraněných pochybností o správné výši vykázaných příjmů v souladu s § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a neodstraněných pochybností o správné výši uplatněných výdajů v souladu s § 10 zákona o daních z příjmů. Žalobkyně se domnívala, že tato daňová kontrola byla zahájena a probíhá v rozporu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) i rozhodovací praxí správních soudů, a to zejména s ohledem na prekluzi práva doměřit daň. Proti zahájení daňové kontroly se proto dne 27. 4. 2021 bránila námitkou, kterou žalovaný s poukazem na § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu neshledal důvodnou.
3. K tomu žalobkyně uvedla, že jí dne 18. 5. 2020 byla oznámena výzva ze dne 18. 5. 2020, č. j. 1339575/20/2508-50522-505917, k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2016 (dále jen „výzva“). Podle žalobkyně se ovšem zjevně jednalo toliko o formálně vydanou výzvu, jejímž smyslem byla pouze snaha žalovaného o prodloužení lhůty pro stanovení daně. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala svým kvalifikovaným nesouhlasem ze dne 16. 9. 2020, ve kterém trvala na správnosti původní daňové povinnosti. Poukázala dále na skutečnost, že žalovaný disponoval všemi rozhodnými skutečnostmi pro stanovení daně již v polovině roku 2017, přičemž na základě již předložených důkazních prostředků vydal dne 7. 7. 2017 konkludentní platební výměr č. j. 1715595/17/2508-50523-506043, kterým daňovou povinnost žalobkyně vyměřil. Přestože žalovaný až do dne vydání výzvy podle ní i obsahu daňového spisu neučinil žádná nová skutková zjištění, dospěl na základě stejných důkazních prostředků k závěru, že žalobkyni údajně svědčí jiná daňová povinnost. I v tomto ohledu proto žalobkyně považuje postup žalovaného za nezákonný, neboť se dle jejího názoru jedná o projev svévole.
4. Zdůraznila dále, že výzva nevedla k doměření daně. Nedošlo tedy ke splnění druhé podmínky dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, a k prodloužení lhůty pro doměření proto nedošlo. Chybí zde příčinná souvislost mezi výzvou a případným doměřením daně, ke kterému dosud nedošlo. Na podporu svých argumentů odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 1/2015-49.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil daňový spis a spolu s ním písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Popsal, že lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 nastala nejpozději dne 3. 7. 2017. Základní lhůta pro stanovení daně z příjmů za zdaňovací období roku 2016 by uplynula dne 3. 7. 2020. Jelikož však žalovaný vydal a žalobkyni doručil výzvu k podání dodatečného daňového přiznání ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně do dne 3. 7. 2021. Výzva obsahovala konkrétní důvody, které žalovaného vedly k jejímu vydání. Takovýto postup byl zcela v souladu s daňovým řádem i judikaturou, neboť žalovaný namísto daňové kontroly nejprve přistoupil právě k vydání výzvy. I druhou ze dvou podmínek dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, tj. že „výzva vedla k doměření daně“, podle něj lze považovat za splněnou, pokud mezi vydanou výzvou a následně zahájenou daňovou kontrolou reálně existuje věcná souvislost a společné důvody včetně časové souvislosti. Podobný závěr podle něj učinil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 1 Afs 441/2019. Dále žalovaný popsal, proč podle něj v projednávané věci bylo zahájení daňové kontroly s ohledem na průběh postupu k odstranění pochybností jediným možným procesním postupem. Existuje zde proto jednoznačná věcná a časová souvislost.
6. Jednání žalobkyně, která od vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání podávala četné žádosti o prodloužení lhůt ke splnění uložených povinností, ke kterým žalovaný přistupoval v souladu se zásadou vstřícnosti a s ohledem na aktuální hygienicko-epidemiologickou situaci, a která podala návrh na pokračování v dokazování až dne 12. 4. 2021 a na výzvu k prokázání skutečnosti č. j. 1123284/21/2510-60561-507647 reagovala dalšími žádostmi o prodloužení lhůty, žalovaný označil za účelové a mající za cíl zmaření cíle správy daní. Stav, ve kterém se nalézací řízení nachází, je podle jeho názoru do značné míry výsledkem právě účelového jednání žalobkyně. Právě to jej odlišuje od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 1 Afs 441/2019, ve které správce daně po reakci daňového subjektu na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, že nemá povinnost podávat dodatečné daňové přiznání, neučinil žádné další úkony a až cca po osmi měsících (v již náhradní prodloužené lhůtě) přistoupil k zahájení daňové kontroly.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně po řádném poučení nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a proto se má za to, že s tímto postupem rovněž souhlasila.
8. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho

důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

9. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, publ. pod č. 3686/2018 Sb. NSS, platí, stížnost ani žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 daňového řádu není jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., který je nutno před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správce daně vyčerpat.
10. Z vyjádření obou účastníků i obsahu předloženého daňového spisu se jeví nesporné, že k zahájení daňové kontroly u žalobkyně ohledně daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 došlo dne 22. 4. 2021 po uplynutí tříleté lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu.
11. Sporným mezi účastníky a zároveň rozhodným pro posouzení věci je to, zda doručení výzvy k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2016 ze dne 18. 5. 2020, č. j. 1339575/20/2508-50522-505917, žalobkyni dne 18. 5. 2020, tedy před uplynutím tříleté lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu, mělo účinek předvídaný § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu v případě, kdy žalobkyně v reakci na ni žalovanému sdělila, že setrvává na správnosti původní daňové povinnosti. Podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně. Pokud by došlo k takovémuto prodloužení lhůty pro stanovení daně, daňová kontrola by byla zahájena před jejím uplynutím a námitky žalobkyně proti jejímu zahájení a vedení by nebyly důvodné.
12. Po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace a po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu je ke dni rozhodování soudu a kdy daňová kontrola u žalobkyně stále probíhá, soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Dle konstantní judikatury představuje nezákonné zahájení a provádění daňové kontroly nezákonný zásah správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014-29, publ. pod č. 3199/2015 Sb. NSS). Jedním z případů nezákonné daňové kontroly je i kontrola prováděná v době, kdy již uplynula lhůta k vyměření daně.
14. Dle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
15. Skutečnost, kdy počala lhůta běžet, a kdy měla uplynout za situace, kdy by nedošlo k výzvě ze strany žalovaného, není mezi stranami sporná.
16. Dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu rovněž platí, že lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. V právní větě k rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015-49, publ. pod č. 3245/2015 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud shrnul, že lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 daňového řádu, se prodlužuje o jeden rok pouze tehdy, pokud výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla skutečně tím úkonem, na základě kterého došlo k doměření daně. Byla-li daň doměřena až na základě následně vedené daňové kontroly, není naplněna hypotéza uvedené právní normy a k prodloužení lhůty k stanovení daně nedochází. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Afs 32/2015-28, v němž konstatoval, že „*lhůta pro stanovení daně se dle § 148 odst. 2 písm. a) prodlužuje pouze za splnění podmínky, že výzva vedla k doměření daně*“.
18. V obou těchto věcech se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou situací, kdy správce daně doručil daňovému subjektu výzvu k dodatečnému daňovému přiznání ke konci běhu prekluzivní lhůty. Na tuto výzvu však daňový subjekt reagoval sdělením, že pro podávání dodatečného daňového tvrzení není důvod. Správce daně tak na základě předmětné výzvy daň nedoměřil a až po uplynutí prekluzivní lhůty zahájil daňovou kontrolu. Ani v jednom z těchto rozhodnutí přitom Nejvyšší správní soud nepovažoval za rozhodnou aktivitu či naopak pasivitu správce daně po vydání výzvy dle § 148 odst. 2 daňového řádu. Nejedná se tak o kritérium, které by měl krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby posuzovat, jak mylně dovozují žalovaní. Podstatné pro posouzení věci totiž bylo, že tato výzva sama o sobě k doměření daně nevedla; nemohla tak způsobit prodloužení prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, a daňová kontrola proto byla v obou případech zahájena až po uplynutí prekluzivní lhůty.
19. Z výše uvedeného vyplývá, že pro určení toho, zda byla výzva způsobila k prodloužení zákonné lhůty tří let k doměření daně, je podstatné, zda tato vedla (bezprostředně) k doměření daně. Argumentace žalovaného nemůže v tomto případě obstát, neboť předmětná výzva sama o sobě k doměření daně nevedla. Žalobkyně na výzvu reagovala vyjádřením svého nesouhlasu a dodatečné daňové přiznání nepodala. K prodloužení prekluzivní lhůty proto nedošlo. Jestliže žalovaný i přes tento fakt k zahájení daňové kontroly přistoupil, lze uzavřít, že tak ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2016 učinil po uplynutí prekluzivní lhůty.
20. Není přitom rozhodné, že zahájení daňové kontroly předcházelo postup k odstranění pochybností. K tomu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 66/2020-32, kde uvedl, že „...*po reakci daňového subjektu na výzvu správce daně lze použít postupu k odstranění pochybností (§ 89 daňového řádu). Pokud je doměřena daň na základě tohoto postupu, jsou účinky výzvy zachovány. Skutečnost, že v rámci doměřovacího řízení proběhne postup k odstranění pochybností, nevylučuje návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 – 43). Lze učinit obecný závěr, že § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu předpokládá, že účinky výzvy na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměřením daně existuje blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny ve výzvě, nikoliv již při doměření daně na základě výsledků daňové kontroly. Daňovou kontrolu tudíž může správce daně zahájit pouze v původní lhůtě pro stanovení daně. Je tomu tak také proto, že daňová kontrola již rozsahem oprávnění správce daně při jejím provádění může relativně citelně daňový subjekt omezit. Daňový subjekt by tak mohl zároveň po nikoliv zanedbatelnou dobu setrvat v nejistotě, zda daň bude doměřena a jakým způsobem se postup správce daně projeví ve vztahu k prekluzivní lhůtě pro stanovení daně*“.

21. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „stěžovateli lze dát za pravdu, že pokud správce daně disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, je povinen vyzvat daňový subjekt dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení a nemůže rovnou přistoupit k zahájení daňové kontroly. Výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu je ovšem operativním nástrojem, lhůta k podání dodatečného daňového tvrzení (případně vyjádření nesouhlasu daňového subjektu s důvody změny poslední známé daně) je obvykle stanovována v řádech dnů. Pakliže je výzva k podání dodatečného daňového tvrzení vydána až na samém sklonku prekluzivní lhůty ke stanovení daně, skutečnost, že již nezbývá časový prostor k zahájení daňové kontroly, je nutné připsat k tíži správce daně“.
22. Zdejší soud se s citovanými názory zcela ztotožňuje, považuje je za přílehlavé i na nyní projednávanou věc a k námitkám žalovaného stran jednání žalobkyně po vydání výzvy k dodatečnému daňovému přiznání tak již pouze dodává, že zahájení a vedení doměřovacího řízení bylo výhradně v rukou žalovaného. Ten tak měl doměřovací řízení ideálně buď zahájit dříve (v tomto směru je třeba přisvědčit žalobkyni, že žalovaný podle obsahu předloženého spisu při formulaci výzvy vycházel ze skutečností, které mu byly již dlouhou dobu známy), nebo k hrozící prekluzi přihlížet při rozhodování o žádostech žalobkyně o prodloužení lhůt ke splnění jí uložených povinností.
23. Totožné odstavce jako ty výše citované jsou navíc uvedeny i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 441/2019-29, na který v řízení poukazovali oba účastníci. Soud neshledal žalovaným tvrzený rozdíl mezi nyní zdejším soudem projednávanou věcí a věcí řešenou Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 1 Afs 441/2019. Minimálně z vymezení věci tak, jak je shrnuta v rozsudku Nejvyššího správního soudu, totiž nevyplyvá, že by správce daně po vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání nečinil žádné další úkony a k zahájení daňové kontroly přistoupil až cca po osmi měsících, jak ve svém vyjádření k žalobě tvrdil žalovaný. Podle bodů 1 a 2 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu k těmto úkonům správce daně naopak přistoupil v rozmezí dvou měsíců. Nelze tedy přijmout argumentaci žalovaného, podle kterého by se na něj výše citované závěry Nejvyššího správního soudu neměly vztahovat, neboť jeho věc se od těch posuzovaných Nejvyšším správním soudem liší tím, že v řízení postupoval bez zbytečných průtahů.
24. Jelikož daňová kontrola za zdaňovací období roku 2016 nemohla vést k doměření daně, představuje její zahájení a vedení nezákonný zásah ve smyslu shora citované judikatury.
25. Soud nad rámec uvedeného konstatuje, že v případě, kdy daň z důvodu probíhající daňové kontroly žalobkyni doposud vyměřena nebyla, lze navíc jen stěží v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného předjímat, že k doměření daně skutečně dojde. Soud připomíná, že v řízení o zásahové žalobě vychází v případě trvajícího zásahu ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 věta první s. ř. s.). Taktéž z tohoto důvodu nelze za dané procesní situace dovodit, že výzva žalovaného „vedla k doměření daně“, a způsobila tak prodloužení prekluzivní lhůty.
26. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Z toho důvodu rozhodl na základě § 87 odst. 2 s. ř. s., že provedený zásah spočívající v zahájení a vedení daňové kontroly je nezákonný a žalovanému zakázal v daňové kontrole pokračovat.
27. Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

služby advokáta Mgr. Michala Hanzlíka po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. března 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu